

ÄR DU KONSTNÄR OCH BEHÖVER HJÄLP?
 FÖR KONSTNÄRERNAS HJÄLPFOND 08-767 30 00

KONSTENSTIPS

Anna Ting Möller på Galleri Skomakeriet

ANDREAS GEDIN · 07 JUNI 2019



Det finns av förklarliga skäl ett ökat intresse för naturliga processer inom den samtida konsten. För den natur som verkar glida oss ur händerna, vad natur än är för någonting. Anna Ting Möller, som examinerades från Konstfacks textilutbildning förra året, har begravt sina händer i ett material som framstår som just påtagligt naturligt. Hon arbetar med kombucha, en jäst- och bakteriekultur som brukar användas främst i Asien för att brygga ytterst hälsosamma drycker. Det finns också de som syr kläder av den cellulosa som bakterierna ihärdigt producerar när de matas med sockerlösning. Möller har i tidigare projekt utvunnit stora cellulosasjok som påminner om slemmiga maneter, drivor av veckad, tjock hud eller fuktiga fettkappor.



I utställningen på Skomakeriet på Högbergsgatan visar hon torkad kombucha i ett antal väggverk och det centrala verket *Raw Pearl (jam)*. Väggverken utgörs av hopsydd fragment av vad som ser ut som hudbitar. I utställningsrummets mitt hänger en större klump av det lealösa materialet som snörts samman i ett hamparep som fästs i taket med japanska knopar som påminner om den västerländska hängsnaran. Det liknar en stor pung eller någon annan kroppsdel som snörts åt hårt. Jag tänker på döda bläckfiskar och sadomasochistiska praktiker. Mina associationer går också till kvinnliga konstnärer som Louise Bourgeois och svenska Katherine Helmersson. Det är kanske dags att aktualisera Julia Kristevas version av begreppet abjekt. Både på grund av verkens fränstötande äckelkaraktär men också därför att Möller har relaterat sin konst till att vara adopterad och till de frågor om tillhörighet och utstötthet som det väcker.

Kortfattat är abjektionen är en förspråklig upplevelse av kropp som är kopplad till känslor av äckel och förnedring i samband med det lilla barnets subjektblivande. Det är då barnet frigör sig från modern och konstituerar sig som subjekt och de andra som objekt och är incitamentet till skapandet av ett samhälles symboliska ordning. Den urtypiska abjektala upplevelsen infinner sig då man betraktar en död människas kropp och erfar sin egen dödlighet. Äcklet och fascinationen finns därför också i tanken på hur Möller moderligt vårdar dessa långsamt växande bakteriekulturer. En tidig morgon kanske mikroorganismerna förenas i ett stort sjok som omsluter och uppslukar sin mor. Ännu en skulptur är född.



Andreas Gedin

Foto: Magnus Bons. Utställningen pågår 24 maj – 16 juni 2019